

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Pruudid
vendadele

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Brides for Brothers
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1995 by Debbie Macomber.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R12438723
ISBN 978-9949-87-167-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis sõber!

Tere tulemast Hard Lucki Alaskale, väikesesse kogukonda põhjapolaarjoone lähedal! Linnal on rikas ja põnev ajalugu, millega tutvumist te loodetavasti naudite. Romaanisari jutustab kolmest vennast O'Halloranist – Sawyerist, Charlesist ja Christianist –, kellel on oma lennufirma. Häda on selles, et nende parimad piloodid lasevad ühtelugu jalga, kuni vennastel tuleb idee, et meeste paigal hoidmiseks tuleks linnakesse naisi tööle võtta. Sellest saabki nali alguse.

Mu abikaasa töötas 1980. aastate keskel arktiliste torujuhtmete firmas ja armus Alaskasse. Käesoleva sarja kirjutamine oli mulle suurepäraseks võimaluseks ka ise asjaga tutvust teha. Meie 1994. aasta suvel toimunud uurimisretk osutus kõige rahuldust pakkuvamaks ja nauditavamaks kogemuseks kogu mu kirjanikukarjääri jooksul. Armusin lootusetult Alaskasse – maastiku ehe võlu, määratu ulatus ja ilu, väikeste linnade sõbralikkus. Isegi praegu, palju aastaid hiljem, on mul meie seal veedetud ajast soojad mälestused. Wayne ja mina lasime end lennutada väikelennuki pilootidel, matkasime läbi tundra ja vestlesime igaühega, kes meile oma elust rääkida soovis.

Debbie Macomber

Romaanisarjal „Midnight Sons“ on mu südames eriline koht. See oli eelmänguks sarjale „Texase süda“, Dakota-lugudele ja juhatas lõpuks sarjani „Cedar Cove“. Pange tähele, et Hard Lucki lood kirjutati 1990. aastate keskpaiku, enne kui ilmusid mobiiltelefonid, DVD-d ja internet sai meie igapäevaelu osaks. Kutsun teid mugavalt tugitoolis istet võtma ja lubage mul teile tutvustada mõningaid uhkeid, kangekaelseid, imelisi mehi – Alaska mehi – ning näidata, mis juhtub, kui nad kohtuvad sobivate kaaslastega. Naistega mujalt Ameerikast. Naistega, kes sarnanevad paljuski sinu ja minuga.

Debbie Macomber

P.S. Mulle meeldib lugejatelt tagasisidet saada. Külastage mu kodulehte debbiemacomber.com, otsige mind üles Facebookist või kirjutage P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

Alaska linna Hard Lucki ajalugu

Hard Lucki Brooks Range'i lähedal, viiskümmend miili põhjapolaarjoonest põhja pool, rajasid Adam O'Halloran ja ta naine Anna 1931. aastal. Adam tuli Alaskale õnne otsima, kuid ei leidnud oma kullasoont kunagi. Sellest hoolimata jäid O'Halloranid ja nende kaks väikest poega Charles ja David paigale – osaliselt peret mõni aasta hiljem tabanud õnnetuse pärast.

Hard Lucki hakkas saabuma ka teisi maavaradest huvitatuid ning muidu seiklejaid, mõned neist koos naiste ja lastega. Linnakesest kujunes peatuskoht, kus posti järel käia ning seadmeid ja varustust hankida. 1938. aastal saabus perekond Harmon, et avada esmatarbekaupade kauplus, ja varsti pärast seda jõudsid kohale Fletcherid.

Kui algas II maailmasõda, elas Hard Luckis kõiki arvesse võttes viiskümmend kuni kuuskümmend inimest. Mõned noormehed, O'Hallorani poisid kaasa arvatud, liitusid sõjaväega: Charles sõitis Euroopasse 1942. aastal, David kaheksateistaastasena 1944. aastal. Charles sai sõjas surma. Koju jõudis vaid David koos noore Inglise

pruudi Ellen Sawyeriga, seda hoolimata faktist, et vahe-
tult enne ookeani taha siirdumist oli ta kihlunud Cathe-
rine Harmoniga. Pärast Davidi naasmist abiellus Cathe-
rine Willie Fletcheriga.

Pärast sõda sai Davidist väikelennuki piloot. Hiljem ehi-
tas ta mõned väikesed matkamajakesed, et äratada järjest
sagedamini Alaskat külastavate kalandushuviliste ja jahi-
meeste huvi; ta töötas ka giidina. Lõpuks ehtas ta maja-
keste asemele korraliku puhkemaja, mis hiljem tules hävis.

Davidil ja Ellenil oli kolm poega, kes sündisid nende
abielu hilisemas faasis – Davidi venna järgi nime saanud
Charles 1960. aastal, Sawyer 1963. aastal ja Christian
1965. aastal.

Hard Luck oli vahepeal pidevalt kasvanud ja 1970.
aastal oli see koduks veidi rohkem kui sajale inimesele.
Need olid naftabuumi aastad, mil riik rajas linna kooli
ja kogukonnakeskuse. Pärast Vietnami sõda saabus linna
erusõjaväelane Ben Hamilton ja avas siin Hard Luck
Café, millest sai linnakese kohtumispaik.

1980. aastate lõpupoole rajasid vennad O'Hallo-
ranid väikelennukitega opereerimiseks partnerluse kor-
ras firma Midnight Sons. Neil õnnestus saada postiveo
leping ja nad toimetavad sisemaale ka kütust ja muud
vajaminevat. Lisaks teevad nad lühikesi liinilende, toime-
tades reisijaid Fairbanksi ja tagasi ning kattes Arktika
põhjapoolseid alasid.

1995. aastal, kui käesolevad lood alguse said, elas
Hard Luckis ligikaudu sada viiskümmend inimest – ena-
mikus mehed.

Pruudid vendadele

Nüüd, enam kui kakskümmend aastat hiljem, saagem kokku inimestega, kes oma elule tagasi vaatavad – eriti muutustele, mis leidsid aset, kui Midnight Sons naised linna kutsus. Naised, kes muutsid Alaska linna Hard Lucki jäädavalt!

Jana S-ilt

tema Three Tree Pointi inglitele

Mary C-le ja Ann P-le (puhka rahus, Jeannie A);

tema parimatele sõpradele ja kaaslugejatele

Barbara S-ile, Sherry M-ile, Cindy C-le ja Cindy S-ile;

tema hingesugulastele Lori F-ile, Chris S-ile ja

Lori MK-le.

Proloog

Juuni, 1995

„See, mida teil päriselt vaja on, on *naised*.“

Sawyer O'Halloran tõmbas kohvi kurku ja andis selle kätte lämbumisest terve etenduse. „Naised! Meil on niigi probleeme küllaga.“

Ben Hamilton – Hard Luck Café omanik, kokk ja mis kõik veel – pani kohvikannu letile. „Kas sa mitte just ei öelnud, et Phil Duncan on otsustanud Fairbanksi tagasi minna?“

Phil oli Sawyeri parim piloot. Ta polnud esimene, kelle Midnight Sons suurele linnale kaotanud oli. Iga lahkunud piloot tähendas Arktika lennuteenindusele tagasilööki.

„Jah, aga Phil ei lahku mingi naise pärast,“ ütles Sawyer.

„Igatahes sellepärast,“ sekkus Duke Porter. Kruus endiselt kindlalt peos, libistas ta end Sawyeri kõrvale toolile. „Phil lahkub sellepärast, et ei saa oma tüdrukuga nii palju koos olla, kui tahab. Ta võis ju mõne vabanduse

välja mõelda, kui sulle lahkumisavalduse andis, aga sa tead sama hästi kui mina, miks ta läheb.“

„Joe ja Harlan läksid ka naiste pärast. Sest neil lihtsalt polnud võimalik kellegagi kohtuda, mitte seni, kuni nad siin elasid!“ See oli jälle Ben. Endisest mereväelasest „köögirüütli“ – nagu vennad O’Halloranid teda kutsusid – oli antud küsimuses ilmselgelt teatud kindel seisukoht välja kujunenud. Sawyer oli temaga sageli sama meelt, kuid mitte seekord. Ta oleks peaaegu käskinud Benil oma nina tema asjadesse mitte toppida, kuid see poleks õiglane olnud.

Üks väikeses linnas elamisega seotud probleeme – eriti kui olid seal üles kasvanud – oli see, et tundsid kõiki, mõtles Sawyer. Ja kõik teadsid sind – *ning* su äritegevust.

Ta oleks sama hästi võinud Midnight Sonsi kontori siia, otse keset kohvikut üles sättida. Tema piloodid sõid tavaliselt hommikueinet siinsamas Beni juures ja kokk teadis lennufirma probleemidest sama palju kui vennadki.

Christian, O’Halloranidest noorim, hoidis kahe käega kruusi. „Olgu peale, kui sina seda välja ei ütle, siis mina ütlen,“ alustas ta, sihtides pilguga Sawyerit. „Benil on õigus. Mõnede naiste Hard Lucki toomine teeks meeskonna õnnelikuks.“

Sawyer ei saanud just vastu vaielda. „Meile tuleb uus kooliõpetaja. Naine.“ Kooli juhatuse liikmena oli Sawyer tutvunud Bethany Rossi avaldusega ja naise oskused olid muljet avaldavad, kuid ta polnud kindel, kas tema palkamine oli õige tegu. Naine oli sündinud ja üles kasvanud Californias. Sawyer ei saanud ikka veel

Pruudid vendadele

aru, miks oli naine kandideerinud õpetajaks põhjapolaarjoone taha.

„Ma lihtsalt loodan, et see õpetaja ei ole nagu eelmine,“ torises John Henderson. „Mina tõin ta kohale, mäletate? Ma olin nii viisakas, kui sain, tiirutasin veidi ringi, näitasin talle maastikku ülevalt õhust, kiitsin meie linna. Aga see ei tulnud lennukist väljagi.“

„Ma tahaks ikka veel teada, mida sa talle ütlesid,“ pomises Christian.

„Mitte midagi ei öelnud,“ kinnitas John. „Tähendab, peale selle, mida ma sullegi rääkisin.“ Ta kõõritas Sawyeri poole. „Uus õpetaja enne augustikuud ei tule, eks?“

„Augustis,“ kordas Ben. „Üks naine.“ Ta sättis oma valget plekulist põlle ümber priske piha. „Ma võin ennustada.“

„Ennustada mida?“ Narr, nagu ta oli, Sawyer lihtsalt pidi küsima. Niigi oli ilmselge, et Ben on rohkem kui valmis vastama.

„Üks naine põhjustab rohkem probleeme, kui neid lahendab,“ teatas Ben süngel häälel. „Mõtle selle peale, Sawyer.“

Sawyer ei tahtnud sellele mõelda. Kogu see naiste kohale vedamise jutt oli talle ebamugav.

„Üks asi on kindel, seekord ei lase me Johnil talle järele minna,“ lausus Ralph põlglikult. „Mina saan esimesena valida.“

Vastuseks kõlas mitmehäälselt ja valjult „Mida kura-dit!“ ja „Mitte mingil juhul!“

„Ärge jagelege!“ röögatas Sawyer.

Ben irvitas ja libistas taldrikutäie pannkooke mööda letti Ralphi ette.

„Said nüüd aru, mida ma mõtlesin?“ lausus kokk vaikselt häälel. „Su mehed juba kaklevad uue õpetaja pärast ja too ei tule enne mitut kuud.“

Ralph sööstis pannkookide kallale, nagu poleks nädal otsa süüa saanud. Suu täis, pomises ta midagi üksildasest poissmeestest.

„Olgu, olgu,“ andis Sawyer alla. „Mõne naise toomine Hard Lucki võib ju hea idee olla, aga kuidas me teie arvates neid siia pärapõrgusse peaksime meelitama?“

„Me võiksime reklaami teha,“ märkis Christian mõtlikult ja ta nägu lõi särama. „Just, me teeme reklaami. See on hea mõte. Ma ei saa aru, miks me juba varem selle peale pole tulnud.“

„Reklaami?“ Sawyer jõllitas venda. „Mida sa *reklaami* all silmas pead?“

„Noh, me võime panna kuulutuse mõnda sihukesse läikivasse ajakirja, mida naised ostavad. Tead küll, kus on need *elustiili* artiklid sees.“ Ta tõi selle sõna peaaegu aupaklikult kuuldavale. „Ma olen kuulnud, et on täitsa normaalne teada anda, et Alaskal otsivad üksildased mehed kaaslasi.“

„Üks mu sõbra sõber saatis ühele ajakirjale oma pildi,“ teatas Ralph innukalt, „ja enne kui ta arugi sai, oli tal terve kotitäis kirju. Kõik naistelt, kes pikisilmi kohtumist ootasid.“